

293 odstavec třetí a 359 odstavec čtvrtý tr. ř. Předsláno budiž, že rozsudek nezjišťuje stavu, o nějž stížnost opírá své vývody, ale ježto jde o skutečnosti procesní, jež soud zrušovací bezpečně může zjistiti na základě spisů, není okolnost ta uplatňování zmíněného zmatku přes zásadu §u 288 čís. 3 tr. ř. na závadu. Ve věci samé jest však výtku stížnosti bezdůvodna. Nehledě k tomu, že šlo o rozsudek soudu, k rozhodování naprosto nepřislušného, který mohl býti prostě odstraněn postupem §u 363 čís. 4 tr. ř., a že § 475 odstavec druhý tr. ř. nařizuje pro případy, jako jest tento, zrušení rozsudku bez jakéhokoli omezení, nechť jde o odvolání kterékoli strany, nelze se zákazu reformace in pejus dovolávati s úspěchem již proto, že zrušení rozsudku stalo se jen za příležiť o stížnosti odvolání obžalovaného, ne k jeho odvolání, nýbrž na návrh veřejného obžalobce. Nemůže proto již z toho důvodu býti řeči o porušení trestní oprávněnosti soudu sborového v uvedeném směru, když soud zcela dle zákona vyměřil trest dle trestní sazby pro zločin. Bezdůvodnou jest však i další výtku obžalovaného, dovolávající se zmatku dle §u 281 čís. 10 tr. ř., protože prý neprávem použito bylo zločinné kvalifikace §u 175-I b) tr. zák. Neboť tento předpis prohlašuje za zločin krádež spáchanou na předmětech, sloužících k provozu železnic. A byť i kvalifikace ta předpokládala, že krádež může míti vliv na bezpečnost provozu železnic, nelze ani toto důvodně v tomto případě vyloučiti, ježto odcizení kolů, držících plot, jenž má chrániti dráhu před sněhovými závějemí, může míti nepochybně vliv na bezpečnost provozu, uváží-li se, že sněhovými závějemí může dráha co nejcitelněji býti ohrožena. Budiž poukázáno na to, že krádež provedena byla v měsíci lednu, tedy uprostřed zimy. Okolnost, že v příslušných místech jest úplná rovina a proto ohrada a koly naprosto bezúčelné, není rozsudkem zjištěna a nelze tedy k ní hleděti.

Čís. 1367.

Byla-li urážka dle §u 491 tr. zák. pronesena původně všeobecně, později pak byla co do napadených osob vyhraněna, počíná promlčecí lhůta od tohoto projevu.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 665/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury, na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Rychnově n/Kn. ze dne 23. října 1922, a potvrzujícím jej rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Hradci Králové ze dne 19. května 1923 porušen byl zákon v ustanovení §u 530 tr. zák.

Důvody:

Ze spisů vyplývá tento skutkový děj: Dne 10. dubna 1922 prohlásil Václav H. ve schůzi obecního zastupitelství v S., aniž by jmenoval určité osoby, že se na obci žije z prebend a sinekur. V příští schůzi dne

13. června 1922 na vyzvání radního Antonína S-a, by jmenoval osoby, které tím míní, odpověděl, aniž by shora uvedený výrok opakoval, že výrok jeho týká se členů městské rady. Na základě tohoto prohlášení podali proto určití členové městské rady v S. na obžalovaného obžalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti dle §u 491 tr. zák. Rozsudkem okresního soudu v Rychnově n/Kn. ze dne 23. října 1922 byl Václav H. sprostěn z obžaloby dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z důvodu promlčení soukromé obžaloby dle §u 530 tr. zák., poněvadž urážlivý výrok byl pronesen 10. dubna 1922 a obžaloba byla podána 25. července 1922. Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ze dne 19. května 1923 byl rozsudek první stolice potvrzen s poukazem na správné rozhodovací důvody prvního soudu. Soud se v tomto případě nepouštěl do provádění důkazů, jež oběma stranami byly nabídnuty, nýbrž obmezil se pouze na otázku, zda trestní oznámení (obžaloba) podáno bylo v zákonné lhůtě. V příčině té zjišťuje nalézací soud, že pronesen byl závadný výrok ve schůzi obecního zastupitelstva dne 10. dubna 1922. Ježto výslovně obžalovaný užil výroku, že se na obci žije z prebend a sinekur, musil prý se tento výrok vztahovati jen na členy obecního zastupitelstva (členy městské rady). Měl proto právo každý člen obecního zastupitelstva (městské rady), bylo-li mu tímto výrokem na cti ublíženo, domáhati se zadostiučinění cestou soudní v pravý čas. To se však nestalo, neboť členové městské rady podali trestní oznámení až 21. července 1922, jež došlo na soud dne 25. července 1922 po lhůtě. Jsou prý proto v tomto případě splněny všechny podmínky promlčení dle ustanovení §u 530 tr. zák. Rozsudky obou stolic porušují zákon. V tomto případě jde o urážku, která především teprve dne 13. června 1922 byla jasně a nepochybně proti určitým osobám pronesena a tím opakována ve formě, nepřipouštějící pochybností, koho se týká. Byla-li tedy urážka, dne 10. dubna 1922 pronesena snad jen znamením naň připadajícími, vyrčena byla dne 13. června 1922 »zejména« totíž že závadný výrok, dle něhož žije se na obci z prebend a sinekur, se vztahoval na členy městské rady a, ježto tento výrok obsahem svým nebyl v nejmenším pochybeným, ježto o něm bylo jednáno a jen na něj v témže prostředí reagovalo, nemůže býti nejmenší pochybnosti, že dle smyslu svých slov obviňoval Václav H. nejen dne 10. dubna 1922, nýbrž i dne 13. června 1922 městskou radu, že žije z prebend a sinekur. Šlo tedy o opakování urážky, kterouž posuzovati bylo samostatně a jen co se smyslu jejího týče se zřením na výrok ze dne 10. dubna 1922, kterýž arciť již byl promlčen. Nebylo proto postupováno správně, když výrok ze dne 13. června 1922 vůbec nebyl předmětem jednání a když věcně nebylo o něm rozhodováno (§ 281 čís. 7 tr. ř.), neboť obžaloba došla na soud dne 25. července 1922 tedy ve lhůtě §em 530 tr. zák. stanovené.

Čís. 1368.

Ke skutkové podstatě přestupku dle §u 506 tr. zák. se nevyžaduje, by slib manželství byl učiněn bezprostředně před souloží, stačí, byl-li dán již dříve způsobem výslovným a vážným a došlo-li následkem jeho k souloží.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 688/23.)